

BİR, ÜÇ EDER

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 15.12.2013 tarihli Şehzâdebaşı Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed. Ve ala âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim, Değerli Mü'minler;

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi peygamberimiz olarak kabul etmemizin en doğal sonuçlarından birisi bize gösterdiği hangi değer onun için ne anlam ifade ediyorsa bizim için de o değer aynı anlamı ifade etmesidir. Onun siyah dediği bizim için siyahtır, beyaz dediği de beyazdır. Biz bütün insanlık olarak beyaz dediğimiz şeye Sevgili Peygamberimiz bir gün "siyahtır" diye karar verirse mü'min olduğumuz için biz artık onun beyaz dediğine beyaz, siyah dediğine siyah deriz. Biz iki kere ikinin dört ettiğine inandık, öyle bildik. O beş deseydi biz, beş inanacaktık. Matematiğimizi de, hayatımızı da ona göre ayarladığımız zaman iman etmiş oluruz. Beğenmekle iman etmek arasındaki fark budur zaten.

Değerli Kardeşlerim;

Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz anne ve babalarımızla ilgili bize önemli kurallar öğretip gitmiştir. Kitabımız Kur'an'ı Kerim'de zaten anneler babalar hakkında ne düşünmemiz gerektiğini de bize öğretmektedir. Ama Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz anneler ve babalar hakkında nasıl düşünmemiz gerektiğini özellikle bize tembih etmiştir. Bizim herhangi bir ulusal veya uluslararası kurumdan insanlık ittifakından anneler ve babalar hakkında yeni bir şey öğrenmeye ihtiyacımız yoktur. Çünkü Sevgili Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem hem getirdiği Kur'an'ında, hem de önümüze koyduğu Sünneti'nde anneleri de, babaları da, çocukları da, kızları da, erkekleri de nereye oturtacağımızı öğretip gitmiştir. Bugün ve yarın kıyamet gününe kadar insanlık yeni bir değer oluşturamaz. Oluştursa bile bir anlam ifade etmez.

Aziz Kardeşlerim;

Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz Buhari ve Müslim'in ve diğer hadis kitaplarının rivayet ettiği hadiste ailemizin temeli olan kadını ve annemizi yani bizi dünyaya getirmeye Allah'ın sebep kıldığı kadını özel bir yere oturtuyor ve bizim için matematiksel değerlerle oynuyor adeta. Ebu Hureyre isimli sahabinin rivayet ettiği hadisi şerifte birisi Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme: "Ben kime daha çok iyilik yapmak durumundayım ya Resûlullah?" Diye sorduğunda: "Annen!" Diye cevap vermiş. Aynı kişi daha sonra "kim daha sonra, ikinci kim" diye sorunca: "annen" diye tekrar cevap vermiş. Aynı şahıs: "sonra kim ya Resûlullah?" deyince üçüncü defa: "annen" buyurmuş. Aynı şahıs dördüncü defa: "bundan sonra kim ya Resûlullah?" diye sorunca "baban, sonra da yakınlık sırasına göre diğer akrabaların" buyurmuş.

Kardeşlerim;

Çok açık bir şekilde Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz üç babanın bir anne ettiğini söylemektedir. Biz bir üçe eşit değildir diye inanıyor olsak bile, iş anne, doğuran, büyüten, emziren kadınla ilgili olunca Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz bütün matematiksel değerleri, evrensel ve yöresel anlayışları yok kabul edip "üç kere anan" dedikten sonra, "dördüncüde baban ve diğerleri" demiştir. İşte imanımız burada devreye girecek. Onu Allah'ın Resulü Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem olarak gördüğümüz burada anlaşılacak. Bir evlat annesini sadece anne, babasını da sadece baba olarak gördüğü zaman evlatlık görevini anlayışla karşılamış birisi olabilir. Annesinin

yüzüne bakıp “ana” diye çağırın evlatlık hakkı vermiş olabilir. Ama bir bakışta annesini üç kere görebilen Resûlullah'ın Ümmeti'dir sallallahu aleyhi ve sellem. Çünkü iş anadan olunca o bir kadın ama üç ana diye gördü sallallahu aleyhi ve sellem.

Yine Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem rivayet edilen hadisi şerifinde buyurmuş ki: "Allah size analarınıza iyi davranmanızı emrediyor, Allah size analarınıza iyi davranmanızı emrediyor, Allah size analarınıza iyi davranmanızı emrediyor, Allah size babalarınıza iyi davranmanızı emrediyor" buyurmuş. Anlaşıyor ki Allah'ın peygamber olarak gönderdiği bize dünya ve ahiretimizi göstermek için gönderdiği Peygamberi'ne bizim anneye hangi gözle bakmamızı anneyi nasıl değerlendirmemiz gerektiğini söylettirirken de bir evladın Müslüman olarak, Resûlullah terbiyesi görmüş sünnet üzere eğitilmiş, sünnete ehilleştirilmiş bir Müslüman'ın karşısındaki kadını sadece annesi olarak görmesi yeterli olmuyor demek ki. Babanın önünde “babam” diye duran çocuk hak vermiş olur da annesini sadece bir anne olarak görebilen üç ana kadar bir anaya değer veremeyen evlat, bu terbiyeyi veren, bu mantıkla mü'min yetiştirmek için Medine'de devlet kuran Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem eğitimi konusunda henüz ehilleşmemiş demektir. Yeterli noktaya gelmemiş demektir. Mü'min farkı budur. Bakarken Allah'ın nazarıyla bakar, düşünürken Resûlullah'ın düşündüğü gibi düşünür.

Aziz Kardeşlerim;

Sırf bu mantığı, bu anlayışı, bu Peygamber terbiyesini gördükleri için biraz sonra inşallah örneklerini göreceğimiz Peygamber eğitimi görmüş nesilden müthiş örnekler görüyoruz. Analarının önünde kendilerini paspas yerine sermiş insanlar görüyoruz. Uveys Hazretlerini kuru bir menkıbe gibi değil bir evladın, peygamber terbiyesi görmüş bir mü'minin annesine nasıl bakması gerektiğinin örneği olarak görüyoruz. Tabiiinden Mekhul diyor ki: “Peygamber aleyhisselamı göreni gören neslin ileri gelenlerinden diyor ki: "sen namaz kılarken namaza durdun Allahu Ekber dedin, namaz kılıyorsun. Namaz kılarken annen seni çağıracak olursa namazını boz, buyur anne de" diyor. Ama baban çağıracak olsa selam verdikten sonra "buyur babacığım dersin" diyor.” Peygamber terbiyesi görmek budur işte. Üç kere anan, anan, anan diyen Peygamber'den anlamış ki namaz kılıyor olsan bile nafile bir namazda iken bile yavrum diye çağırıldığı zaman namazı bozup "buyur anacığım" deyip cevap verdikten sonra namaza devam etmek Müslümanlık'tır demek ki. Namazın kılınışında bile analık farkını hissettiğimiz zaman, bir kadının Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Ümmeti'nden bir mü'min olarak ana diye görmeyi becerebildik demektir.

Değerli Kardeşlerim;

Şüphesiz bir mü'minin annesine bu denli saygı ve olağanüstü denecek çapta alaka göstermesi, kendisini annesini önünde yok sayıyor olması babaları ezme hakkını ya da babaları yok sayma hakkını ortaya koymuyor. Sadece anne ile baba bir araya geldiğinde anne üç baba ağırlığındadır ama baba evlatla baş başa geldiğinde Allah'tan ve Peygamberi Resûlullah'tan sonraki üçüncü varlıktır baba. Evladın babaya karşı herhangi bir denge sorunu yoktur. Anneyle baba bir araya geldiğinde biri mücevher yerine öbürü de altın yerine konmuş demektir.

Biz mü'minler olarak anamızı ve babamızı Allah'ın emanetleri olarak görürüz. Kâfir, müşrik, putperest ve diğer bozuk fikirlerin sahibi insanlar olsalar bile bizi doğurdıkları için onları analarımız babalarımız olarak görürüz. Müşrik bir ananın çocuğu olsak bile Allah'ın ve Peygamberi'nin bize verdiği terbiye, müşrik olan, putperest olan, namazsız, oruçsuz, ilahsız, tanrısız yaşayan bir ananın

çocuğu olsak bile evlatlığımızda kusur etmemektir. Müslüman terbiyesi budur, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ashabını bu terbiyeyle yetiştirmiştir.

Aziz Kardeşlerim;

Anne ve babanın kendi arasında bu ağırlık farkı vardır. Evladın ise anneye, babaya hiçbir şekilde bu farktan kaynaklanan saygı kıtlığı herhangi bir şekilde söz konusu değildir. Elbette her mü'min babasına da, annesine de onların hak ettiği saygıyı gösterir ama ananın fiyatı, üç baba fiyatı kadardır. Bu da gösteriyor ki anneden elde edilecek olan sevap, annenin "Allah senden razı olsun yavrum" demesi üç kere babanın "Allah senden razı olsun" demesi ağırlığındadır demek ki. Yoksa mü'min herhangi bir şekilde annesinin değerli olmasından dolayı babasına karşı saygısızlık veya benzeri bir mantıkla hareket etmesi mümkün değil, mü'mince değil bir kere. Zira sahabeden birisi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimize anne ve baba hakkını kendisine özet bir şekilde anlatmasını rica ettiğinde yani "bana çok kısa bir şekilde anne ve babama nasıl davranmam gerektiğini anlat ya Resûlullah" dediğinde verdiği cevap hepimizin kulağında küpedir. Kıyamet gününe kadar kulaklarımızdan düşmeyecek küpedir. Buyurmuş ki: **"هُمَا جَنَّاتٌ وَ نَارٌ"**. "Anan baban senin cennetin veya cehennemindir, dikkat et!" Buyurmuş. Çok sevap kazanırsın, ayağın kayar dikkat et değil, anne ve baba direkt cennettir veya cehennemdir. Anne ve baba Allah'a giden yolun köprüsüdür. Allah'ın razı olması annenin babanın müşrik olsalar bile evladından razı olmasına bağlıdır. İslam budur, Kur'an böyle bir kitaptır, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ashabını ve kıyamete kadar gelecek bütün mü'minleri bu şekilde yetiştirmiştir, böyle iman ediyoruz. İnşallah bu imanla da Rabb'imize kavuşmayı niyaz ediyoruz.

Kardeşlerim;

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin özellikle anneyi öne çıkarması tesadüfen bu şekilde bir sahabenin sorusuna verdiği cevap değildir. Hepimiz çok iyi bildiğimiz bazı hadisi şerifleri bize ışık tutması açısından bir kere daha sizlere hatırlatmak istiyorum: Bir defasında Muaviye bin Cahim isimli sahabe Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gelmiş, Resûlullah da aleyhisselatu vesselam bir ordu hazırlığı içerisinde ve cihada çıkacak. Bu Muaviye bin Cahim ya da Cahime isimli sahabe: "ya Resûlullah" demiş: "ben seninle beraber cihad edip bu cihadımla da Allah'ın rızasını ve cenneti kazanmak istiyorum. Bunun için geldim" demiş. Bunun üzerine de Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: "annen yaşıyor mu" buyurmuş. "Annem yaşıyor ya Resûlullah" demiş, "sen git anana hizmet et" buyurmuş. Diyor ki Muaviye isimli sahabe: "biraz sonra yan tarafından tekrar Peygamber aleyhisselamin yanına yanaştım: "ya Resûlullah Allah'ın rızasını kazanmak, cennete girmek, şehit olmak niyetiyle ben seninle cihad etmeye geldim, beni mücahit olarak kabul et" dediğimde: "anan sağ mı" diye tekrar sormuş, "sağ ya Resûlullah" demiş. "Git anana iyilik yap". Diyor ki sahabe aynı mecliste başka bir taraftan önüne çıktım: "ya Resûlullah cennete girmek istiyorum, Allah'ın rızasını kazanmak istiyorum, mücahit olmak, şehit olmak istiyorum ve ben sana geldim" "be adam anan sağ mı" diye sormuş aleyhisselam Efendimiz, "sağ ya Resûlullah" demiş. "Git, cennet onun ayağında" buyurmuş sallallahu aleyhi ve sellem. Bu bir kereliğine meydana gelmiş bir olay değil, farklı defalar, farklı olaylar, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem anneyi cennet vizesi, babayı cennete uçuran bir kanat olarak gösterdiği defalarca gerçekleşmiştir.

Bizim insanlık olarak annelere senenin bir gününü, babalara da bir gününe, üç yüz elli bir gününü de keyfimize tahsis etmemiz başka şey, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yılın bütününü

değil, hayatımızın bütününü anaların ayakları altına sermiş olması başka bir şeydir. Biri Batı Medeniyeti'ni yansıtır, anaya bir günü ayırabilir; biri de Medine Medeniyeti'ni yansıtır ki anaya ve babaya hayatın bütününü feda etmedikçe Allah'ın rızasını yok kabul ettirir. Medeniyet anlayışımız ne olursa olsun, uygarlık bizi nereye götürürse götürsün yarın Allah'ın huzuruna çıkıp mü'min vasfıyla cennet umanlar, bugün o Allah'ın emri olan anneye babaya hizmet etmeyi onların önünde el pençe durmayı, efendim deyip buyur demeyi Allah'ın emri olarak kabul etmek zorundadırlar. Bu mecburiyet imanımızdan kaynaklanıyor. Dikkatinizi çekerim "işim bitti benim, tatildeyim, gelip burada hizmet edeyim ya Resûlullah mescidi süpüreyim" demiyor adam, ne diyor: "Ben Allah'ı istiyorum, cennet istiyorum, şehit olmak istiyorum, bunun için geldim" diyor. Ama Peygamber aleyhisselam onun annesinin sağ olduğunu, yaşlı olduğunu biliyor, Peygamber aleyhisselam Medine'de bakıma muhtaç bir kadın varken Medine dışında Tebük'te başkalarını kurtarmaya giden bir Peygamber olarak bilinmek istemediği için "dön, ananın ayakları altındadır cennet" diye şehitlik ve cihad için gelmiş olan Müslüman'a anasını cihad merkezi olarak göstermiştir.

Yine başka bir hadisi şerifte Abdullah ibn Amr ibnu'l As'ın rivayet ettiği bir hadiste başka bir Müslüman: "hizmet ve cihad etmek üzere sana geldim ya Resûlullah" diye ricada bulunduğu: "anan baban ne durumda" diye sormuş onlara. Onlar da sağdırlar, iyidirler cevabını vereceğini sormadan "git, annen ve babanın hizmetinde bulun, önce onlara cihad et" diye, "onlara hizmet et" diye ikazda bulunmuştur.

Aziz Kardeşlerim;

Bir başka hadisi şerifi belki de yüzlerce defa bu camilerin kürsülerinden duymuşuzdur. Yüz birinci defa bugün dinleyelim ama hadisi şerifi hayat anlayışımızın bir ölçüsü olarak dinleyelim. Abdullah ibn Mes'ud radiyallahu anh Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden bir hatırasını naklediyor. Birisi geliyor: "en değerli şeyin amelin ne olduğunu soruyor". "En değerli ibadet nedir ya Resûlullah" diyor verdiği cevabı hepimiz biliyoruz: "vaktinde kılınan namazdır" buyuruyor. "Vaktinde kılınan namazdır." Aynı kişi: "ya Resûlullah vaktinde kıldığım namazdan sonra Allah'ın benden razı olacağı en değerli ibadet hangisidir" sorusuna verdiği cevapta namazı en büyük ibadet olarak gösterdikten sonra: "annene hizmet etmendir" buyuruyor. Burada yalnız bir çizgi var, o çizginin uzantısını devam ettirmek istiyorum aynı şahıs: "Peki, daha sonra ne gelir ya Resûlullah? Namaz, vaktinde kılınan namaz, anneme hizmet, daha sonra" "daha sonra da Allah yolunda cihad etmendir" buyuruyor.

Aziz Kardeşlerim;

Annelerimizin yaptığı eski köy çorbalarını yemek için, annemizin güzel tatlılarını bayramda yemek için onlara ziyarete gidin, demiyor. Ananıza hizmete gidin, diyor. Anneyi nostaljik bir değer olarak görmekten söz etmiyor, ayaklarına cennetin konduğu müthiş bir nimet olarak görüyor. Biz, Ümmeti Muhammed'iz. Ulusal veya uluslararası değerlerle değil, Resûlullah'tan aldığımız değerlerle hayata bakıyoruz sallallahu aleyhi ve sellem. Biz, Ümmeti Muhammed'iz. Peygamberi'ni reddeden, "Muhammed'i kabul etmiyorum, o bize huzursuzluk getirdi" diyen anaya babaya bile sen hizmet et diyen Peygamberim var, sallallahu aleyhi ve sellem. Biz analarımızın yaptığı tatlıyı yemek için değil, anamızın evinin paspasını yapmak için, ayaklarının altında paspas olmak, onun uyuduğu odanın kapısında odacı olarak senelerce bekleme pahasına da olsa analarımızın elinden cennet almak için varız. Allah'ın kanunu budur. Hele hele yaşlı bir anneyi, yaşlı bir babayı asla anne ve baba olarak göremeyiz. Onlar yüzde yüz cennetin dibinden bize el sallayan cennet müjdecilerimizdirler.

Kardeşlerim;

Aişe annemizin rivayet ettiği bir hadisi şerifi bir kere daha hangi din, hangi Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, hangi Müslüman, hangi analık, hangi evlatlık sorularını iyi anlamak için bir kere daha Aişe annemizin rivayet ettiği bir hadisi şerifi dinleyelim. Diyor ki Aişe Annemiz: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir sabah uyandı, buyurdu ki: “bu gece kendimi cennette gördüm” -rüya görmüş- “kendimi cennete gördüm, cennette birisi Kur’an okuyordu, merak ettim, kimdir bu cennette Kur’an okuyan henüz kıyamet kopmadı” -rüya görmüş- “kıyamet kopmadı, henüz mahşer kurulmadı, ee Allah cennete insanları koymadı kim geldi benim ümmetimden Kur’an okuyor, eski ümmetlerden de değil, Kur’an okuyor çünkü. Bir de baktım ki Harise isimli sahabe cennette Kur’an okuyor.” Sonra buyurdu ki sallallahu aleyhi ve sellem: “şu Medine topraklarında anasına en hürmetkâr delikanlı Harise’dir.”

İşte anaya hizmet budur, işte anaya hizmet budur, işte anaya hizmet budur, yaşarken cennette Kur’an okursun. Hiç kimse zannetmesin ki Harise’nin annesi hiç huysuzluk etmeyen, evladının her dediğini yapan, uysal bir kadını zannetmesin. Uysal bir kadının evladının bu kadar büyük sevap kazanması mümkün değil. Haşin annelerin evlatlarına vaat edilmiş şeylerdir bunlar, yokuş dikleştikçe rampalardaki serin rüzgâr da artacak demektir. Bu nedenle aziz kardeşlerim, annelerimizi cennetin tam ortasında görmedikçe, onların Allah’la olan kusurlarını Allah’a havale edip sadece beni doğurduğu için, beni emzirdiği için onu üç kere anam diye çağırıp bağrıma basmadıkça Allah’ın razı olduğu mü’mince bir hayat, yaşarken cennet kalitesine ulaşmak bizden uzak olabilir.

Kardeşlerim;

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem terbiyesini görmüş olan, onun medresesinden mezun olan ashâbı kiram ve onların yetiştirdiği nesilde anneye ilgili öyle enteresan örnekler var ki bu örnekleri bizim hayatımızda koyacak yer bulamıyorum. Ebu Hureyre radiyallahu anh yaşlılıktan dolayı gözleri kör olmuş annesini senelerce senelerce tuvaletine götürüp tuvaletini yaptırıp geri getirmiş. Sonra da her seferinde annesini tuvaletten getirip odasına koyduktan sonra: “anacığım bana küçükken yaptığın hizmetleri Allah kabul etsin, Allah sana rahmetler etsin, ne mutlu bana ki ben de sana hizmet ediyorum” demiş. Ama Peygamber terbiyesi görmüş kadının, ananın cevabı da: “yavrum büyüdüğün halde benim evladım olduğunu unutmadığın için de Allah senden razı olsun” demiş. Peygamber medresesi mezunları bunlar. Bunlar Peygamber medresesinden mezun oldular. Bunlar, herhangi bir şekilde annelerine yaptıkları iyiliği teşekkür için yapmadılar. Anaları teşekkür etse de etmese de, horlasa da, karısına ezdirse de, babasına şikâyet etse de Allah emrettiği için anasının ayakları altında paspas olanlar Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem terbiyesiyle yaşamış insanlardır.

Kardeşlerim;

Yine o medresenin mezunlarından İbn Abbas radiyallahu anhumanın anayı nereye oturttüğünü, bize anne hakkında nasıl bir eğitim verdiğini anlatan çok enteresan bir örneği size arz etmek istiyorum. İbn Abbas ki Kur’an’ı Kerim’in en büyük müfessiri Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem amcasının oğlu, büyüğümüz, Ümmetimizin önderi birisi gelip diyor ki: “Ben bir kadını seviyordum. Kadın benimle evlenmeyi reddetti başkasıyla evlenmek istedi. Ben de bana yar olmayan ona da yar olmasın diye kadını öldürdüm, cinayet işledim. Şimdi tövbe etmek istiyorum İbni Abbas benim bir çarem var mı?” demiş. Katil, masum bir insan öldürmüş. İbni Abbas dönüp ona demiş ki:

“annen yaşıyor mu” demiş: “yok, annem yaşamıyor” demiş. “Git ağla sızla ne yapayım ben sana, demiş. Bir tövbe bilmiyorum senin için, insan öldürdün.” Adam çekip gitmiş. Orada bulunanlardan biri İbni Abbas’a dönüp demiş ki: “anasını niye sordun bu adama” demiş. “Adam katil” demiş. Buyurmuş ki: ‘anne kadar Allah’a yaklaştıran bir amel bilmiyorum ben. Anası sağ olsaydı git anana hizmet et Allah seni affetsin’ diyecektim.

Bu İbni Abbas Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in meclisinden medresesinden eğitim görmüş. Bir katilin ki Allah’ın katile biçtiği ceza ebedi cehennemdir. Suçsuz bir insanın kanına girmiş. Herhangi bir tövbesi yok bunun. Ama böyle bir katile bile annesinin duasını alabilecek olsaydı bir tövbe umudu aşılayacaktı demek ki.

Kardeşlerim;

Yaşadığımız çağın anneye rağmen annenin rızası olmadan annenin ahı ile anneyi yok sayarak geçirdiğimiz günleri bize mutlu günler olarak anlatabilir. İbni Abbas’ı nasıl inandıracaksınız bayramdan bayrama ya da haftada bir annesine telefon etmekle evlatlık görevini yaptığını zannedeni İbni Abbas’a nasıl anlatırsınız siz? Üç kere anan, anan, anan diyen Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden onlar bunu anladılar.

İyas İbni Muaviye isimli tabiinin annesi vefat etmiş. Cenazesinde ağlıyor. Her evlat elbette annesinin cenazesinde ağlar. Bu biraz abartmış ağlamayı. Yanındakiler demişler ki: “artık ağlamana gerek yok”. Yani annen öldü. “Onun öldüğüne ağlamıyorum” demiş. “E nereye ağlıyorsun” demiş. “Ben ne edeceğim iki cennet kapısı vardı biri gitti bir tane kaldı” demiş. Annem öldü, demiyor. Cennete gideceğim yollardan biri kapandı artık, diyor. Bunlar roman alıntıları değil. Hoş vecizeler değil. Atasözleri değil. Bu topraklarda, şu dünya üzerinde bizden önce iyi Müslümanlar olarak yaşamış Allah dostlarının anneye babaya bakışlarıdır. Anneyi nasıl değerlendirdiklerinin ölçüsüdür.

Ali bin Ebi Talib radiyallahu anhin torunlarından onun da adı Ali’dir. Bir tanesi diyor ki: “hayatımda annemle aynı sofraya hiç oturmam” diyor. “Hayret” demişler “annenle aynı sofraya oturmam hâlbuki annen seni çok seviyor, çok hürmetkârsın”. “Hiç oturmam” demiş “olur ki lokmamı almak için çanağa uzattığımda elimi annemin aslında almak istediği lokmaya rastlarım da annemin tercihinin karşı bir tercih kullanmış olurum, helak olurum diye korktum” demiş. Evlat! Peygamber torunu, kolay değil, evlat. Annesini istemediği evde senelerce oturtanın adı da evlat, annemin lokmasına el uzatırım korkusuyla onunla sofraya oturmayan insan da evlat!

Yavrum bu bize dünür olmasın dediği halde annesi yok dediği halde aşkını kırmayan da evlat, bunlar da evlat. Biri, yasal haklarına devletin on sekiz yaşından sonra ona tanıdığı haklara güveniyor. Biri de Allah’tan korkuyor. Fark bu. Ama Ümmeti Muhammed kültürü bu anasıyla bir sofraya oturmaktan çekinenlerin kültürüdür.

Adamın biri Yemen’den bir sepete koymuş annesini. Sepet, küfe gibi bir şeye koymuş, felçli kadın getirmiş hac ettirmiş. Tavaf ediyor, annesini işte yaşlı kadın felçli kadın onu tavaf ettiriyor. Abdullah ibni Ömer’i görmüş: “sepetinde ne var senin” demiş. “Anam bu” demiş “Yemen’den beri getirdim hac ettiriyorum çok da meşakkatli oldu” demiş. Sonra da Abdullah İbni Ömer’e dönmüş demiş ki: “Abdullah sen peygamberin sahabesindensin, Allah dostusun şimdi annemle helalleştik değil mi, o da beni dokuz ay taşımıştı ben de onu dokuz aydır yollarda taşıyorum” demiş. Abdullah ibni Ömer dönüp demiş ki:” vallahi o anan doğururken bağırıyordu o bağırmalarından bir tanesine bile

denk olmadın henüz” demiş. “Çünkü sen ne zaman indireceğim diye merak ediyordun onun için getirdin buraya, ölmesini bekliyorsun. O ise sen yaşayasın diye ölmeye hazırды” demiş. Bunlar asıl Müslümanların Resûlullah’tan dua almış, memnuniyet kazanmış Kur’an’ı Kerim’in verdiği terbiye ile kimlik kazanmış Müslümanların analarına bakışları analarının da onlara bakışı şüphesiz.

Aziz Kardeşlerim;

Bir hakikati teyit etmek istiyorum. Şimdi biz annelerimiz hakkında bir ana üç babayı tartar dedik. Buna inandık. Zaten üç aşağı beş yukarı bunu da bilirdik, tahmin de ederdik. Amma bir sonuç muhakkak şu anda önümüzde olmalıdır: Eğer benim Peygamberim sallallahu aleyhi ve sellem bir ana üç baba eder diyorsa o ananın ananlıktan önceki hali olan kız çocuğu da üç puanlık demektir. Kadını karı diye bakanla yarın üç baba ağırlığı kazanacak bir çekirdek olarak gören anlayıştır bu. Kız çocuğunu yarın evladının üç anası olacak güçte gören, peygamberce bakmıştır. Bunu şu kardeşinizin tahmini özentisi veya beğenisi olarak görmeyiniz. Bu Peygamberimin anlayışdır sallallahu aleyhi ve sellem.

“Üç kız çocuğu doğurup büyütene cennet sözüm olsun” diyen Peygamber’in anlayışdır bu sallallahu aleyhi ve sellem. Üç kız çocuğu doğurup büyütene cennet vaat etmiştir. Aynı vaat üç mücahid çocuk doğuran için yoktur. Buradan anlaşılıyor ki, bizim analara bakışımız üç babayı görecektik kadar büyütülmüş bir bakıştır. Yarın ana olacak, Ümmeti Muhammed’e nesil yetiştirecek bir kız çocuğu da bizim yuvamıza doğmuş üç güneş kadar mutluluk kaynağıdır. Kadının Allah’ın salih kulu olması onun eğitilmesi onun yer bulması onun toplumda asıl kimliğine kavuşması onun Meryemleştirilmesi, onun Salihlik makamına çıkarılması onun tesettür kıyafet başörtüsü vb. eften püften şeyler yerine Allah’ın sanayisi Allah’ın insan yaratmadaki en büyük mucizesi olarak anlaşılması budur.

Eğer ümmet olarak biz hâlâ kadın deyince başörtüsü, kıyafet vb. şeyler düşünüyorsak şu analarıyla bir sofraya oturmaktan bile hayâ edenlerle aramızda büyük mesafeler açılmış demektir. Sadece kadın değil, sonra ana olacak kadını konuşuyoruz. Kız çocuğu değil, yarının anasını konuşuyoruz. Bir başörtüsüyle tartılacak şeyi konuşmuyoruz. Cennetin ayaklarına götürüldüğü mübarek bir değeri konuşuyoruz.

Ben hicret etmek için, şehit olmak için Rabb’ime kavuşmak için sana geldim diyene, anana git diyen Resûlullah’ı konuşuyoruz sallallahu aleyhi ve sellem. Biz Ümmeti Muhammed’iz. Dünyada herhangi bir sosyal kurum, insan hakları, kurumlar, kuruluşlar, ülkeler yokken Allah vardı. Allah’ın Şeriatı vardı. Kanunu vardı. Kur’an Levhi Mahfuz’daydı. Muhammed aleyhisselamin, Peygamberimizin bu hadisleri söylettirilmek üzere ona Levhi Mahfuz’a kaydettirilmişti. Henüz dünya yokken, dünyanın otu bile bitmemişken Allah’ın kanunu buydu. Üç ana bir baba yanlıştır. Bir ana bir baba da yanlıştır. Bir baba öbür tarafta üç ana kıyamete kadar kimse diyemeyecek. Ama bir ana üç baban kadardır dedi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Kitabımız Kur’an’ı Kerim mucize kitabı. Her verdiği mesaj kıyamete kadar daha iyisi söylenemeyecek olan kitabımız Allah’ın kanunlarını sayarken anne babanıza iyi davranmanızı size emrediyoruz. **وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ** “Biz insana anasına babasına iyi davranmasını emrettik” buyurduktan sonra bütün kulakları insanlığın açılmalı, gerekçesini söylüyor, dikkat ediniz:

“Biz insana annesini babasını iyi karşılamasını, iyilik yapmasını emrettik.” Peki, ya Rabb’i baş üstüne, emrine canlar kurban olsun. Niye böyle emrettin? “Çünkü anası onu bir yığın meşakkatle doğurup büyütmişti de onun için”. Dikkat ediniz. Kur’an’da yanlışlık yok. Cümle hatası yok. “Anaya babaya iyi davranın” dedik. “Çünkü anası çok eziyet çekti” diyor. Anaya babaya iyi davranıyorsun.

Anne çok eziyet çektiği için. Demek ki babanın gördüğü hürmet saygının sebebi de ana aslında. Ana doğurdu, ana emzirdi, ana büyüttü, ana ağladı, Allah anayı korudu, Peygamberi'ne anayı korutturdu.

Şimdi kanunlar eşit yapabilir. Örf dengede tutabilir. İnsanlık kendi kendine kanunlar, kurallar, anlayışlar oluşturabilir. İslam budur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bunu öğretilip gitmiştir. Biz, onun Ümmeti'yiz. Böyleyiz, kıyamete kadar inşaallah böyle olmaya çalışacağız.

Vel'hamdülillahi Rabbil âlemin.